

Γιώργος Χαρβαλιάς: Νέο βιβλίο “Για την Ελλάδα που ματώνει” ..., της Μαρίας Νεγρεπόντη Δελιβάνη

Ο Γιώργος Χαρβαλιάς γράφει για το νέο βιβλίο και την προσωπικότητα της μοναδικής Μαρίας Νεγρεπόντη Δελιβάνη!

[Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΡΒΑΛΙΑ*, Αθήνα](#)

Από τα πρώτα χρόνια που μπήκα στο πολιτικό ρεπορτάζ και μοιραία άρχισα να έρχομαι σε επαφή με τους ανθρώπους της εξουσίας σκόνταφα σε μερικά πολύ βασανιστικά ερωτήματα: Γιατί τόσοσ ενδοτισμός και υποτέλεια σε αυτή την άλλοτε ένδοξη και περήφανη χώρα;

Γιατί τόσοσ πιθηκισμός απέναντι στην «πολιτισμένη Εσπερία»; Γιατί ότι λένε οι Ευρωπαίοι ή οι «Δυτικοί» είναι πάντα το σωστό; Και γιατί τελικά οι σύγχρονοι πολιτικοί μας εκπροσωπούν αυτό που καυτηρίαζε χλευαστικά ο μεγάλος Ιωάννης Καποδίστριας, όταν αναφερόταν σε...«φιλήκοους των ξένων»;

Μια πρώτη εύκολη εξήγηση, αφορούσε την κυριαρχία της Αριστεράς και των εθνομηδενιστικών της αξιών στην μεταπολιτευτική περίοδο. Κυριαρχία, όχι απαραίτητα στην κοινοβουλευτική σκηνή, σίγουρα όμως στο υπόστρωμα μιας ακαδημαϊκής και πνευματικής ελίτ που διαπλάθει τα πρότυπα «πολιτικής και κοινωνικής ορθότητας».

Στο διάστημα των τελευταίων 15 ετών ένοιωσα ότι αυτή η εξήγηση δεν με καλύπτει. Γιατί απλούστατα «φιλήκοοι των ξένων» αποδείχτηκαν στην πλειονότητα τους οι πολιτικοί, οι διπλωμάτες και οι πανεπιστημιακοί της εδώ πλευράς. Της μεταλλαγμένης Δεξιάς και του λεγόμενου «Κέντρου».

- Αυτοί που αποδέχθηκαν ασμένως και χωρίς την παραμικρή αντίσταση την μετάβαση της χώρας σε καθεστώς αέναης δανειακής ομηρίας και εξάρτησης, δηλαδή την σύγχρονη αποικιοποίηση της. Και οι ίδιοι που σήμερα διαφημίζουν ως «ιστορική αναγκαιότητα» την εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας επικαλούμενοι μια καινοφανή θεωρία σχετικότητας.

Προσπαθώντας να αποδιώξω αυτές τις δυσάρεστες διαπιστώσεις ξεκίνησα τις αυγουσιάτικες διακοπές έχοντας την τύχη να παραλάβω, πριν εγκαταλείψω την Αθήνα, το νέο βιβλίο της αγαπημένης μου Μαρίας Νεγρεπόντη Δελιβάνη με τίτλο: «Για την Ελλάδα που ματώνει».

Η Μαρία Νεγρεπόντη Δελιβάνη, μακράν η πιο διακεκριμένη Ελληνίδα οικονομολόγος, που έχω την εύνοια να με τιμά με την φιλία της είναι, χωρίς καμία δόση υπερβολής, ένα ιερό τοτέμ στην ακαδημαϊκή κοινότητα της χώρας. Μια μοναδική προσωπικότητα τεράστιου

διαμετρήματος που επιμένει να στέκεται μόνη της όρθια σαν θαλασσοδαρμένο άλμπουρο στην καταιγίδα της Ευρωπληξίας, εσχάτως δε και της...Νατοπληξίας, που σαρώνει την Ελλάδα.

Μπορεί και στέκεται όρθια και αγέρωχη γιατί ακριβώς πέραν του ότι τα τυπικά προσόντα στον τομέα της επιστήμης της είναι τέτοια που δύσκολα θα μπορούσαν να αντιπαραβληθούν με κάποιου άλλου σύγχρονου Έλληνα οικονομολόγου, έχει απίθανη διαύγεια σκέψης και επιχειρημάτων.

Το βιογραφικό της πραγματικά δεν χωράει σε αυτή τη σελίδα. Συνοπτικά αναφέρω: Υπότροφος της γαλλικής κυβέρνησης με διδακτορικό από τη Σορβόνη, μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο London School of Economics και στο καλιφορνέζικο Berkeley, αργότερα καθηγήτρια οικονομικών στην πρώην Βιομηχανική Σχολή Θεσσαλονίκης την οποία κατάφερε να αναβαθμίσει σε Πανεπιστήμιο Μακεδονίας και να εκλεγεί πρύτανης τρεις φορές, η πρώτη γυναίκα πρύτανης στην Ελλάδα!

Οι τιμητικές διακρίσεις και τα βραβεία στο πρόσωπο της αμέτρητα. Από το πρώτο βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών και τα τέσσερα χρυσά μετάλλια της Μητρόπολης Θεσσαλονίκης μέχρι το ανώτατο γαλλικό παράσημο του εθνικού τάγματος των ιπποτών(λεγεώνα της τιμής) που της απονεμήθηκε με απόφαση του πρώην Γάλλου προέδρου Νικολά Σαρκοζύ.

Προσκεκλημένη για διαλέξεις στα μεγαλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου, ταξίδεψε κυριολεκτικά σε όλο τον πλανήτη, για μεγάλο διάστημα έχοντας δίπλα της τον σύζυγο της Δημήτρη Δελιβάνη, έναν ευπατρίδη ακαδημαϊκό, υπόδειγμα ακεραιότητας, που επί μισό αιώνα δίδαξε και γαλούχησε διαδοχικές γενιές Ελλήνων στο Αριστοτέλειο.

Ποτέ όμως η Μαρία Δελιβάνη δεν «μαγεύτηκε» από τις σειρήνες και τους...πειρασμούς της Εσπερίας. Ούτε ξεστράτισε στη κοσμοθεωρία της κολακευμένη από τα βραβεία και τις διακρίσεις. Πάντα έλεγε ότι η Ελλάδα πρέπει να κοιτάει και προς την Ανατολή. Γιατί από εκεί και ειδικότερα από το Βυζάντιο αντλεί ένα μεγάλο μέρος του πολιτισμού της.

Στα ταξίδια της η Μαρία Δελιβάνη μπορούσε να μιλάει στον πρύτανη ενός κορυφαίου πανεπιστημίου ή σε έναν ανώτατο ξένο διπλωμάτη με την άνεση μίας σοφής κοσμοπολίτισσας. Ποτέ όμως δεν ξέχασε που μεγάλωσε και ποιο έθνος εκπροσωπεί. Και κυρίως ποτέ δεν θεώρησε ότι πρέπει να προσκυνήσει κάποια...πρεσβεία για να ανελιχθεί όπως οι πολιτικοί, αλλά και αρκετοί συνάδελφοί της, αυτοί που σήμερα πλασάρουν ως εθνική αναγκαιότητα τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις του ξένου παράγοντα.

Η ίδια δεν παύει να στηλιτεύει την υποτέλεια, την εξάρτηση και την οσφυοκαμψία των Ελλήνων πολιτικών αναζητώντας με τη σειρά της τους λόγους για αυτή την κατάντια:

«Η υποτέλεια που μαστίζει τον τόπο δημιουργεί εύκολη πρόσβαση σε έξωθεν επιλογές των εκλεκτών που θα κυβερνήσουν την χώρα και παράλληλα καθιερώνει ένα σχετικά σταθερό σύστημα εναλλαγής στην εξουσία... Αυτό σημαίνει ότι σε χρόνο προγενέστερο των εκάστοτε επίσημων εκλογών με την αποτελεσματική συμπαράσταση των συστημικών ΜΜΕ έχουν ήδη οριστικοποιηθεί τα αποτελέσματα, ερήμην της ελεύθερης

βούλησης του λαού», γράφει στην εισαγωγή του βιβλίου της που περιέχει «αιρετικά» άρθρα και ομιλίες της των τελευταίων ετών, ένα πραγματικό απαύγασμα συμπυκνωμένης σοφίας.

Η αγάπη της για την πατρίδα την υποχρέωσε την εποχή που η Γιάννα Αγγελοπούλου παρουσίασε με τις κυβερνητικές ευλογίες το ανοσιούργημα του «Ελλάδα 2021» να αντιδράσει καταγγέλλοντας ότι το εγχείρημα και οι ιστορικοί που το συνδράμουν προωθεί εθνομηδενιστικές δοξασίες και δεν αποβλέπει στον εορτασμό, αλλά στην αποδόμηση της Ελληνικής Επανάστασης.

Η ίδια μάλιστα αντέδρασε έμπρακτα, προχωρώντας στην σύσταση αντίρροπου σχήματος, της Επιτροπής «Τιμή στο 21» που με ελάχιστα μέσα επανέφερε τους επετειακούς εορτασμούς για τα 200 χρόνια στην σωστή τους διάσταση, συγκεντρώνοντας περισσότερους από 70 χιλιάδες υποστηρικτές, απλούς Έλληνες που είχαν αγανακτήσει με τους αυτοσχεδιασμούς και τα καραγκιοζιλίκια της Αγγελοπούλου.

Σήμερα η Μαρία Δελιβάνη πρωτοστατεί στον αγώνα για την διεκδίκηση των γερμανικών αποζημιώσεων και δεν διστάζει να εκφράζει με θάρρος την θέση της σε επίμαχα ζητήματα όπως η ανάμιξη του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία.

Το σημαντικότερο όμως όλων είναι ότι ως οικονομολόγος διεθνούς κύρους από την πρώτη στιγμή αμφισβήτησε την «αναγκαιότητα» των μνημονίων προβλέποντας ότι θα καταλήξουν στην καταστροφή της Ελλάδας.

- Τόλμησε πρώτη με επιστημονικά επιχειρήματα να ανοίξει την «απαγορευμένη συζήτηση» για την μετάβαση στο εθνικό νόμισμα. Κανείς δεν είχε το σθένος να την κατηγορήσει ή να την αντικρούσει.
- Για μια πανεπιστημιακό τέτοιου κύρους, βλέπετε, δεν κολλάει η ταμπέλα του «ψεκασμένου». Απλώς οι απόψεις της αποσιωπήθηκαν εντέχνως και δεν αναμεταδόθηκαν από τα συστημικά μέσα ενημέρωσης. Για αυτό ακριβώς έχει ιδιαίτερη αξία το βιβλίο της.

Κλείνοντας πριν μερικές μέρες την τελευταία σελίδα του «Για την Ελλάδα που ματώνει» δεν σας κρύβω ότι μελαγχόλησα. Γιατί νομίζω ανακάλυψα την εξήγηση για αυτή την κακοδαιμονία που μαστίζει την πατρίδα μας.

Τόλμησε κάποτε να αναφωνήσει στη βουλή ο μοιραίος Σαμαράς των μνημονίων ότι είναι κρίμα που δεν έχουμε στη χώρα ακόμη δέκα σαν τον Σταύρο Παπασταύρου της λίστας Λαγκάρντ. Δυστυχώς ντιλαδόρους τύπου Παπασταύρου έχει μπόλικους ο τόπος. Μαρίες Δελιβάνη στερούμεθα. Διαβάστε το βιβλίο της και θα με θυμηθείτε...

*Γιώργος Χαρβαλιάς

Συγγραφέας του βιβλίου «Γιαβόλ! Αίμα, Λήθη και Υποτέλεια»